

gældende Næringsgrens Interesser blive i Almindelighed varetagne gennem en Organisation, der er hurtig at mobilisere, medens de modstaaende Interesser ligge dybere i Befolkningen, og det tager Tid for dem at lægge sig for Dagen. Der bør være en Sikring mod OVERRUMPLING paa dette Punkt. Det vilde heller ikke være heldigt at belejre den kommunalpolitiske Strid for meget med det Spørgsmaal, om man vil gaa med til Beværtertallets Forøgelse eller ikke, og det vilde derfor vistnok adskillige Steder blive følt som en Fordel, at det ikke udelukkende ahang af Kommunalraadet, om saadant skulde ske.

§ 7. I Bevillingsnævnet faar efter Forslaget det folkevalgte Element Overtaget, idet tre, som tages blandt Kommunens Beboere i eller uden for Kommunalbestyrelsen, vælges i København dels af Borgerrepræsentationen, dels af den af Borgerrepræsentationen valgte Magistrat og i de andre Købstæder af Kommunalbestyrelsen. Det fjerde Medlem er i København en Borgmester, altsaa ogsaa indirekte fremgaaet ved Folkevalg, i Købstæderne en af Indenrigsministeriet valgt Mand, og det femte Medlem er ganske naturligt et Medlem af Politiet, der jo paa dette Felt har saa meget at paase og saa mange Undersøgelser at gøre. At ikke hele Nævnet er folkevalgt, har sin Grund deri, at der her, som ovenfor fremhævet, er ikke uvigtige Statsinteresser at varetage, og selv om det principielt er rigtigt, at det folkevalgte Element har Overtaget og kan træde til, naar der ikke gaas frem i Overensstemmelse med Folkeopinionen, synes det paa den anden Side hensigtsmæssigt, at det folkevalgte Element, hvor det ikke er fornødent, *kan* træde mere tilbage og overlade det regelmæssige, ofte ret byrdefulde Administrationsarbejde til Embedsmændene.

Det kan befrygtes, at Nævnet skal blive ret bebyrdet med private Henvendelser, og at slige Henvendelser skulde virke for meget ved Overtalelsens Magt. For at understøtte Nævnet i dets Bestræbelser for at frigøre sig herfor og søge at udforme en betryggende Forretningsgang har man udtrykkelig forbudt private Henvendelser til det enkelte Medlem.

§ 9. Et væsentligt Gode ved Antalsbegrænsningen er, som ovenberørt, den Mulighed, der herved skabes for at holde de mindre heldige Elementer borte. Positive Regler om, hvilke Egenskaber en Beværter skal have eller ikke maa have, vilde ikke være tilstrækkelige.

Først naar Ansøgningstallet overstiger det givne Bevillingstal, *muliggøres en Udvælgelse*, og i det Øjeblik, Bevillingen som Følge af Antalsbegrænsningen bliver en Fordel, der ydes enkelte blandt mange Ansøgere, vil Offentligheden ogsaa lettere forsones sig med, at en saadan Udvælgelse finder Sted.

Men denne Udvælgelse vil naturligvis blive den vanskeligste Side ved Systemet og en besværlig Opgave for Bevillingsmyndigheden. Nogle Regler bør Loven formentlig opstille dels til Vejledning, dels for at give Bevillingsmyndigheden Støttepunkter overfor mulig Kritik. Derimod vilde Regler kun i ringe Grad kunne værges mod Partiskhed og Vilkaarlighed fra Myndighedernes Side, uden at med det samme Fordelene ved det fri Skøn gaa tabt og Lovens Formaal forspildes. Det er formentlig ved Myndighedens Sammensætning, saaledes som foreslaaet, at Værnet skabes mod Partiskhed og Vilkaarlighed.

Det første Stykke af § 9 indeholder ufravigelige Regler. Vel er det muligt, at der blandt de udelukkede vilde kunne findes dem, hvem Bevilling uden Fare kunde tildeles, men Ufravigelighed er ønskelig allerede af den Grund, at selv om Bevillingsmyndigheden med sit nøje Kendskab til Forhold og Personer vilde kunne overbevise sig om Ansøgernes Værdighed trods de nævnte Omstændigheder, vilde Offentligheden med sit manglende Kendskab til Enkelthederne og sin Tilbøjelighed til at fæste sig ved enkelte let iøjnefaldende Kendsgerninger, vanskelig komme til saadan Overbevisning, og Meddelelse af Bevilling til en Ansøger af den nævnte Art vil derfor svække Tilliden til den bevillende Myndighed.

Men denne absolutte Udelukkelse er selvfølgelig ikke nok. Mange ikke under disse Bestemmelser faldende Personer vilde være ligesaa uheldige eller endnu uheldigere som Beværtere — f. Eks. den, der uden selv at være straffet holder til med Forbrydere eller Skøger, er fordrukken, har bestyret en Bondefangerbeværtning o. s. v. Det er hverken muligt at fastslaa bestemt de Omstændigheder, der her skulde være afgørende, eller hvor sikkert Bevis der skal foreligge for Tilstedeværelsen af saadanne Omstændigheder. *Tyskland* (Bil. S. 97) nægter Bevilling: »naar der foreligger Kendsgerninger, som retfærdiggøre den Antagelse, at Ansøgeren vil misbruge Forretningen til Fremme af Fylderi,